

selen, die wij voorstaan, moeten inwortelen. Het werk, dat wij verrichten is op tijd. De mannen, die ons moeten dienen, zijn in de maak. Maar de rust was geen stilstand. Er is leven geweest, en met het leven wasdom, een bestendig toenemen ook in het aantal onzer leerlingen, dat van 29 tot 40 is geklommen.

Onze blik vestigt zich dus als van zelf op de toekomst, die de vrucht moet zien van hetgeen dit jaar in stilte is gearbeid.

Aan de orde is:

Het hospitium.

De aanvulling onzer faculteiten.

Gemeen overleg, omtrent de stichting van de medische faculteit.

In het verschiet ligt:

De voltooiing van de studie onzer eerste kweekelingen.

Moge het u gegeven worden Heeren Directeuren onzer Vereeniging, de bekroning van zooveel voorbereidenden arbeid te zien!

Een uwer, die zich meer dan onze achting en ons vertrouwen, die zich onze liefde heeft verworven om hetgeen hij is en deed, ontbreekt in deze ure. In de gedachte hebben wij reeds het verlies doorleefd, dat met zijn heengaan door u, door onze Universiteit, door ieder onzer in het bijzonder zou worden geleden. Ons rest het gebed, de hope. Moge die hope niet worden beschaamd!*)

Op u is dan ons oog, Heeren Curatoren onzer Vereeniging.

Wij verblijden ons over geldelijken steun. Wij zijn dankbaar voor den aanwas van studenten. Maar onze groote behoefte is — ik deel u geen onbekende zaken mede — mannen, mannen uit één stuk, mannen, aan wien de beoefening der wetenschappen is toevertrouwd. Gij kunt ze niet geven. Waarom het verborgen, dat gij reeds zoo lang naar hen uit ziet. Het getuigenis van onze armoede is tevens een argument voor ons bestaan. Maar zij

*) Sedert het uitspreken van deze Rede is onze broeder Glinderman, ingegaan tot de eeuwige rust,